

de *Liefde* van de Vader

Ed Piorek

de *Liefde*
van de **Vader**

*Een uitnodiging
tot volmaakte liefde*

Inside Out Publishers
Postbus 2573
3800 GC Amersfoort

De liefde van de Vader

© Copyright 1999, 2003, 2005 by Ed Piorek
Originally published under the title: *The Father Loves You*

Published by Vineyard International Publishing, SA
PO Box 53286
Kenilworth 7745, Cape Town, SA
All rights reserved

Auteur: Ed Piorek
Vertaling: Levien Vermeer – Van der Leer
Omslagontwerp: Janneke Struik
Layout: Datawyse Maastricht
Redactie: Elyn Videler – Doornenbal, Wouter Smit
Eindredactie: Anri van Toor

Bijbelcitatien afkomstig uit NBV - vertaling, tenzij anders aangegeven

ISBN 978 90 77992 04 3

© 2007 Inside Out Publishers - Amersfoort

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Dankbetuigingen	7
Woord vooraf	8
1 De zoektocht	10
2 Hittezoekende raketten	25
3 Abba, Vader	39
4 Op zoek naar liefde	52
5 Liefde verdienen	67
6 Gebroken vaderschap	84
7 Het brood van de kinderen	104
8 Paradigmashift	121
Epiloog	134
Adressen	141
Verwijzingen	143

*In liefdevolle herinnering aan John Wimber,
de man die me tot de Vader heeft geleid.*

Dankbetuigingen

Vijftien jaar geleden legde de Heer het op mijn hart om dit boek te schrijven. Ik ben allen die me geholpen hebben dit verlangen in vervulling te laten gaan bijzonder dankbaar.

Zo wil ik Ken Blue bedanken voor zijn aansporing om met dit boek te beginnen, en Derek Morphew voor zijn aanmoediging om het af te maken.

Mijn secretaresse, Genesis Hansen, ben ik vooral zeer dankbaar voor haar oprechte toewijding aan de boodschap van dit boek: de liefde van de Vader. Haar bijdrage bestond verder uit: onderzoek, het schrijven van aanvullende passages en redactiewerk.

Ik bedank mijn vrouw Janet dat ze er altijd is om mij te steunen in het soms moeizame proces in mijn leven om de liefde van de Vader te ontdekken. Het is geweldig dat we de boodschap van Gods Vaderliefde samen uit kunnen dragen door onze 'The Father Loves You'-conferenties.

Mijn drie zonen, Brandon, Nathan en David, ben ik dankbaar, omdat ze als 'pijlen van Vaderliefde' feilloos de roos van mijn hart weten te treffen.

Een speciaal dankwoord voor de Vineyard Christian Fellowship in Mission Viejo (Californië, USA) die mij de tijd gegund heeft aan dit project te werken. Het speciale dankwoord geldt ook voor allen die deze inspanning ondersteund hebben met hun royale financiële gaven.

Woord vooraf

Sommige boeken maken grote indruk terwijl je ze leest, maar als ze uit zijn, ben je ze zo weer vergeten. Andere boeken roepen allerlei vragen op terwijl je ze leest. Na een tijdje blijken ze echter een manier van kijken te hebben wakker gemaakt die blijft en sterker wordt.

Zo verging het me bij het lezen van het boek *De liefde van de Vader* van Ed Piorek.

Sinds het lezen van dit boek heb ik met talloze mannen in de gevangenis waar ik werk gebeden om de liefde van God de Vader. Mannen die angst verbergen onder agressie. Mannen die niet met één vrouw kunnen leven, hoe graag ze dat ook willen, omdat ze bang zijn verlaten te worden door die ene. En dan? Mannen die leven vanuit een diepe zelfhaat omdat ze falen, altijd maar weer falen en naar drugs of drank grijpen als troost. Mensen die bescherming nodig hebben en waardering en leiding, een liefde die geen mens ze geven kan: de liefde van de Vader.

Ed Piorek schrijft vanuit de Amerikaanse cultuur, maar ook in Nederland zien we dat de vaders uit de tijd van 'grote jongens huilen niet' meestal ook hun affectie niet uitten. Daarna kwam een tijd van vrijheid in opvoeding, die op verwaarlozing ging lijken. En hoeveel vaders zijn vandaag de dag onzichtbaar, omdat ze altijd aan het werk zijn? In onze tijd groeien ook veel kinderen op zonder hun biologische vader. Wat voor effect heeft dat op mensen? Voor kinderen van ouders uit een niet-Nederlandse cultuur is het mogelijk nog erger. De samenhang van de familie zoals die

bestaat in veel landen verdwijnt, maar er komt geen gezin voor in de plaats en kinderen groeien op tussen twee culturen zonder liefde van een vader. Veel kinderen missen dus de liefde van hun vader.

In dit boek staan talloze voorbeelden van wat er gebeurt als mensen de liefde van de Vader missen. Van ambitie en jaloezie, tot onechte vroomheid en pornografie. Het zijn bijna allemaal verhalen met een happy end. In de praktijk zie ik niet altijd onmiddellijk herstel en volledige genezing. Toch ben ik werkelijk heel blij met dit boek, omdat het me ervan bewust maakt dat veel mensen, ook christenen, de liefde van de Vader niet echt kennen en omdat het laat zien hoe belangrijk het is om de liefde van de Vader te ontvangen.

Jeanette Westerkamp, Justitiepredikant
Houten, April 2007

HOOFDSTUK I

De zoektocht

*De zoektocht van de mens naar een vader
was volgens mij de meest intensieve zoektocht in het leven,
en de kwestie die op de een of andere manier het hele leven domineerde.
Het ging niet alleen om het vinden van de biologische vader
of de verloren vader uit zijn jeugd,
maar de mens was op zoek naar iets wat buiten zijn behoefte lag
en boven zijn hunkering uitging.*

*De belichaming van een kracht en wijsheid waaraan het geloof en de
kracht van zijn eigen leven verbonden zouden kunnen worden.*

Thomas Wolfe

‘Raak de handschoen!’ Ik herinner me als de dag van gisteren hoe de stem van mijn vader klonk toen hij naar me schreeuwde. We stonden op ons honkbalveldje, een stuk braakliggend terrein naast ons huis. ‘Kom op, gooi een slagbal!’ riep hij, terwijl hij met zijn grote handschoen klaarstond achter de thuisplaat. Ik verzamelde al mijn krachten en wierp de bal naar het doelwit. Het was heel belangrijk om de handschoen te raken, vooral op die specifieke dag.

We waren zojuist teruggekomen van een honkbalwedstrijd in de *Little League* en het was niet zo goed gegaan. Ik was de werper en we hadden verloren. Mijn vader was de coach van het team en hij was niet erg blij met mijn presta-

tie. Toen we achterop raakten bij de eerste ronden van de slagbeurten zag ik de frons op mijn vaders voorhoofd steeds dieper worden. Tegen het einde van de wedstrijd stonden we verschrikkelijk achter en hij uitte zijn ergernis door me instructies toe te schreeuwen vanaf de spelersbank. Het lukte mij niet 'de handschoen te raken'. Terwijl ik helemaal alleen op de werpheuvel stond, rolden de tranen.

Zwijgend reden we na de wedstrijd naar huis. Bij thuiskomst haalde mijn vader zijn handschoen uit de kofferbak van de auto, gooide een bal naar me toe en nam me mee om te oefenen. Na verloop van tijd vond ik het slagritme. 'Nu heb je het te pakken!', reageerde mijn vader. 'Als je wilt winnen, moet je slagballen gooien!' En ik wilde winnen, vooral voor mijn vader.

Winnen was erg belangrijk voor mijn vader. In de wedstrijd van het leven had hij op een relatief jonge leeftijd aanzienlijke successen bereikt. Hij doorstond strenge Canadese winters als toezichthouder van een stel ruwe staalwerkers die bruggen bouwden, en investeerde zijn forse verdiensten in een succesvolle makelaardij in het zuiden van Californië. Het was zijn oprechte verlangen dat ik, als zijn zoon, ook succesvol zou zijn. Hij was vrijgevig als het om materiële 'noodzakelijkheden' ging, zoals nieuwe fietsen en honkbalhandschoenen, waarmee hij mijn buitenschoolse activiteiten aanmoedigde. En als ik hulp nodig had bij mijn wiskunde of bij de juiste techniek voor een effectbal, dan was hij er. Hij gaf me het geloof mee dat alles mogelijk was voor een Piorek, als hij maar hard genoeg zijn best deed. Ik hield van mijn vader; hij was een winnaar. En wat wilde ik graag zo'n winnaar zijn als hij. Een zoon waar hij trots op kon zijn. Een zoon van wie hij kon houden.

De liefde van mijn vader, daar zocht ik naar. Zoals alle kinderen, hield ik van mijn vader en verlangde ik naar zijn

liefde. Maar de uiting van genegenheid waarnaar ik verlangde, kwam nooit. Net als de meeste mannen van zijn generatie heeft ook mijn vader nooit geleerd hoe hij zijn genegenheid kon uiten. Hem en zijn tijdgenoten werd geleerd dat mannen niet met hun emoties te koop lopen; er werd verondersteld dat mannen hun gevoelens voor hun gezin toonden door goed voor hen te zorgen, door in hun onderhoud te voorzien. Michael Murphy, auteur van *Popsicle Fish*, een boek met essays over het vaderschap, herinnert zich dat zijn vader 'voornamelijk gericht was op zaken als overleven en onderhoud. Hij bracht niet veel tijd met ons door, hij was niet liefdevol, en ik was bang voor hem. In die tijd hielden vaders zich op afstand en ze werden niet opgevoed om liefdevol te zijn'.¹ Ik kan me niet herinneren dat mijn vader ooit tegen me gezegd heeft 'Ik hou van jou', of dat hij mij hartelijk omhelst heeft. Ik heb me afgewezen gevoeld en alleen, met een emotionele leegte die zich door de jaren heen alleen maar verdiept heeft.

Van kinds af aan probeerde ik al het mogelijke te doen om mijn vaders liefde te winnen. Toen ik een jaar of tien was, probeerde ik slagballen te gooien en de handschoen te raken om zijn goedkeuring te verdienen.

Helaas miste ik bij meer dan één belangrijke gelegenheid. En in plaats van lof kreeg ik een stevige uitbrander waardoor mijn gevoel van afwijzing alleen maar groter werd. Zo ontstond er door de jaren heen een muur van pijn, die rondom mij heen werd opgetrokken. En elke keer dat ik faalde, werd er weer een steen aan deze muur toegevoegd. Mijn eenzaamheid werd steeds groter. Ik was doodsbang voor mislukking. Toen ik het huis uitging, nam ik mijn angst en leegte en mijn verlangen naar de liefde van een vader mee. Ik probeerde de leegte op te vullen met wat de grote wereld daarbuiten te bieden had.

DE ZOEKTOCHT VAN EEN VADERLOZE GENERATIE

Ik kan me menig warme Californische zomeravond in de jaren zestig voor de geest halen. Ik hing rond met de golf-surfers en hun vriendinnetjes, terwijl het bier rijkelijk vloei-de en het feest in volle gang was. Het leek de perfecte omge-ving voor een jonge man die zijn pijnlijke eenzaamheid probeerde te verzachten. Ik dacht dat ik de leegte in mijn leven zou kunnen vullen met de saamhorigheid van de groep, met de warme aanraking van een gebruind Califor-nisch meisje en met het opgewekte gevoel dat gekoeld bier geeft. Voor het eerst van mijn leven was ik op mezelf en dit was de levensstijl waar ik voor gekozen had. Het kleine jongetje in mij schreeuwde om liefde, maar ik wist niet waar ik die kon vinden. Net als de door de Bijbel beroemd ge-worden verloren zoon, probeerde ik de pijn van mijn hart te verlichten met het oppervlakkige, sensuele vermaak van de wereld om mij heen. En net zoals hij kwam ik erachter dat deze sensuele levensstijl mijn behoefte aan de liefde van mijn vader nooit kon bevredigen. Wat er wel gebeurde, was dat ik leeg achterbleef; nooit eerder was ik me zo bewust van mijn diepe behoefte aan liefde. Net als de verloren zoon die op weg was naar het huis van zijn vader, bevond ik me op de weg die leidde naar de liefde van een grotere Vader: de Vader die de trieste jammerklacht van mijn hart met zijn liefde beantwoordde.

Wij leven in een maatschappij die op zoek is naar vader-lijke liefde. De hedendaagse jeugd wordt wel omschreven als een 'vaderloze generatie'. Dat is een toepasselijke uit-drukking. David Blankenhorn zegt in zijn boek *Fatherless America*:

Vanavond gaat ongeveer 40 procent van de Amerikaanse kinderen slapen in een huis waar hun vader niet woont. Het is aannemelijk dat in ons land meer dan de helft van de kinderen

*voor ze achttien jaar zijn een groot deel van hun jeugd gescheiden van hun vaders heeft doorgebracht.*²

Veel jongeren hebben een slechte relatie met hun vader. Sommigen werden in fysiek of emotioneel opzicht aan hun lot overgelaten. Verschillende omstandigheden kunnen daar de oorzaak van zijn: de scheiding van hun ouders, een veel-eisende baan waar hun vader zo door in beslag genomen werd dat hij geen tijd en energie meer overhield voor zijn eigen gezin, of verslaving aan alcohol of drugs waardoor hun vader genoeg had aan zijn eigen problemen. Deze jongeren zijn op zoek naar iets om de leegte mee op te vullen die is ontstaan door de afwezigheid van vaderlijke liefde. Anderen werden afgewezen door hun vaders. Misschien voldeden ze niet aan de verwachtingen van hun vader op school of op sportief gebied, misschien werden ze verbaal of zelfs lichamelijk mishandeld. Deze kinderen hunkeren naar de helende aanraking van een liefhebbende vader die hun wonden geneest.

De beschadigde emoties die de hedendaagse jeugd ernstig parten spelen en die verband houden met de vader-kindrelatie, zijn ook kenmerkend voor ook een groot deel van de volwassenen in Amerika. In het algemeen gesproken zou de hele westerse maatschappij 'vaderloos' genoemd kunnen worden. Zoals Blankenhorn zegt:

*(...) behalve het verlies van de vaders, verliezen we nog iets wezenlijkers: ons concept van vaderschap. Het verschil met andere periodes in onze geschiedenis, waarin vaders afwezig waren, is dat we nu te maken hebben met meer dan een fysiek verlies dat sommige gezinnen treft. We worden geconfronteerd met een cultureel verlies dat elk gezin beïnvloedt.*³

Deze culturele vaderloosheid wordt weerspiegeld in de losbandige levensstijl van velen. Veel mensen kiezen voor vermaak om de liefde te vinden die ze in hun leven missen.

Ze proberen de goedkope 'oplossingen' uit die door alcohol, drugs of immoraliteit geboden worden. Maar de behoefte aan vaderlijke liefde blijft. De 'sex-drugs-en-rock-'n-roll-oplossing' leidt alleen maar naar de ontdekking van leegheid, en naar een bewustwording van het verlangen naar een vader. De vraag is dan: 'Hoe vinden we hem?'

*'If you build it, he will come!'*¹ Deze woorden uit de succesvolle film *Field of Dreams* met Kevin Costner zijn een uiting van hoop. Ze vormen de sleutel tot verzoening met zijn overleden vader. Als hij zijn maïsveld omploegt en er een honkbalveld aanlegt, komt er een wonderlijke vereniging met zijn vader tot stand. Een kans om uitdrukking te geven aan de woorden van liefde die hen ontbraken toen zijn vader nog leefde. De tranen rolden over mijn wangen toen ik ze samen vangbal zag spelen. Het deed mij denken aan de keren dat mijn vader en ik dat deden. De film had zo'n krachtige uitwerking op me, omdat de gevoelige snaar van mijn behoefte aan vaderlijke liefde werd geraakt.

Dit verhoogde bewustzijn van de behoefte aan en het verlangen naar deze vaderlijke liefde in ons leven, zien we steeds vaker terug in onze culturele uitingen. Films, popmuziek, romans, kranten en tijdschriften hebben allemaal ongekend veel aandacht aan dit onderwerp besteed en raken vaak dezelfde gevoelige snaar. In de film *Hook* van Steven Spielberg speelt Robin Williams de volwassen geworden Peter Pan. Niet zomaar een doorsneemens, maar een volwassen man die zo in beslag wordt genomen door de zorgen over zijn bedrijf en leven, dat hij zijn betoverende kinderjaren volledig vergeten is, en totaal geen contact heeft met zijn eigen kinderen. De behoefte aan de liefde van hun vader wordt een cruciaal onderwerp in de film.

¹ 'Als je hem aanlegt, dan komt hij!'

Wanneer films proberen het verlangen naar vaderliefde in beeld te brengen, is het interessant om te zien hoe zij dit thema belichten: bij elke scène met een heilzaam vleugje liefde is er sprake van een magische Hollywoodachtige ontmoeting, die ver afstaat van het gewone leven. In *Hook* moet Peter teruggaan naar *Neverland* om zich te kunnen herinneren wie hij was voordat hij met Kapitein Haak kan gaan vechten om zijn kinderen terug te krijgen.

In de filmversie van *The Secret Garden* (1990) richten de kinderen een vreugdevuur aan en bedenken ze hun eigen toverspreuk waarmee ze Colins vader weer bij hem terugbrengen.

Wellicht weerspiegelen deze films onbewust de zoektocht naar een liefde die dit aardse bestaan overstijgt: een liefde die van God komt. Dit is waar mijn persoonlijke zoektocht toe leidde.

EEN ZOEKENDE KERK

In de herfst van 1967 werd ik naar het ziekenhuis geroepen waar mijn moeder behandeld werd voor een ernstige vorm van kanker, die een paar weken eerder bij haar geconstateerd was. Toen ik aankwam bij de zaal waar ze lag, werd ik overvallen door het nieuws dat ze zojuist was overleden. In de dagen die volgden, werd ik getroffen door een gevoel van verlies. Het kleine jongetje in mij dat zich al pijnlijk ver verwijderd voelde van zijn vader, realiseerde zich plotseling dat de enige bron van liefdevolle genegenheid in zijn leven was verdwenen. Ik was doodsbang en alleen. De nacht na de begrafenis van mijn moeder be kroop me de angst en voelde ik een beklemmende duisternis om mij heen. Terwijl ik trillend in mijn bed lag, kwamen zelfmoordgedachten bij me op.

Ik wist niet dat mijn vrouw deze duisternis onderkende en een eenvoudig gebed bad: 'God, help ons!' Ik zal nooit het moment vergeten dat ik een bovennatuurlijke tegenwoordigheid waarnam, alsof een zachte wind de kamer binnenwaaide. Deze zachte wind raakte mij aan, verlichtte mijn angst en zorgde er wonder boven wonder voor dat ik vast in slaap viel. Toen ik de volgende morgen wakker werd, keek ik mijn vrouw aan en zei: 'Vannacht heb ik God ontmoet!' Zij reageerde met: 'Ik ook!' Omdat het toevallig zondagochtend was, besloten we naar de kerk te gaan. Toen we het eerste lied zongen, voelde ik die tegenwoordigheid weer, en toen ik mezelf hoorde zingen over Jezus realiseerde ik me dat Hij het was die ik de afgelopen nacht ontmoet had. Ik barstte in tranen uit terwijl de Heer me vulde met troost over het verlies van mijn moeder. Nadat we een paar weken de kerk bezocht hadden, zijn mijn vrouw en ik naar een Bijbelstudiegroep gegaan waar mij het begrip 'verlossing' werd uitgelegd. Toen heb ik mijn leven daadwerkelijk overgegeven aan Jezus als Redder en Heer.

Een paar maanden na mijn bekering werd mij gevraagd of ik een kleine zondagsschoolklas voor jonge tieners wilde leiden. Dit was het begin van een jarenlange, ijverige dienst aan de Heer. Mijn verlangen om te dienen was oprecht en mijn bediening wierp vruchten af. Maar toch werden mijn goede bedoelingen enigszins besmet door competitiedrang. Ik was nog steeds onzeker. Ik had Jezus op een indrukwekkende wijze ontmoet, maar toch wist ik weinig van de persoon en de kracht van de Heilige Geest. Ik vond dat ik moest vertrouwen op mijn eigen jeugdige energie om vooruit te komen in mijn bediening. En als het ging om het kennen van God de Vader en zijn liefde, stond het beeld in de weg dat ik van mijn eigen vader had, wiens liefde afhankelijk leek te zijn van 'het raken van de handschoen'. De eerste

veertien jaar van mijn christelijke leven probeerde ik 'de handschoen te raken' voor God. Ik vond dat ik de Bijbel met meer ijver moest bestuderen dan anderen, dat ik meer moest bidden en dat ik meer moest getuigen. Mijn radicale motto was: 'Beter afbranden dan wegroesten.' Het duurde niet lang of mijn ijver en geestdrift stuwden me ver voor de anderen uit naar het leiderschap. Al gauw stond ik als dominee op de preekstoel van mijn eigen gemeente en probeerde ik in driedelig pak een perfecte preek in drie punten te houden.

Maar helaas is perfectie onmogelijk te bereiken en de incidentele kritiek van goedbedoelende gemeenteleden voelde als pijlen van afwijzing. De ervaring van al de keren dat ik mijn vader had teleurgesteld, had een diepgewortelde angst voor mislukking achtergelaten. Deze pijlen van afwijzing troffen altijd doel. Als deze emoties aan de oppervlakte kwamen, deed ik nog beter mijn best dan daarvoor. Maar deze toenemende inspanning leidde al snel tot een geestelijke en emotionele burn-out. Ik had meer van Gods ingrijpen nodig in mijn leven.

Rond deze tijd bezocht ik een conferentie over gemeentegroei waar John Wimber, een autoriteit op dit gebied, sprak. Tijdens zijn presentatie maakte hij een opzichzelfstaande opmerking die ik erg interessant vond: 'Ik heb het voorrecht gehad dominees met een burn-out de handen op te leggen en zag ze opgericht worden door de Heilige Geest.' Ook al had ik een erg conservatieve theologische achtergrond als het gaat om de persoon en het werk van de Heilige Geest in de kerk van vandaag, toch trof zijn opmerking mij recht in mijn hart en werd in ik mijn nood aangesproken.

Maanden later heeft John Wimber mijn vrouw en mij de handen opgelegd en zijn we een nieuwe periode begonnen

van dienen in de kracht van de Geest. Het was geweldig om te leren over de persoon van de Heilige Geest en het gebruik van geestelijke gaven. 'Doing the stuff' (een van de meest karakteristieke uitspraken van John Wimber) was opwindend, want we gingen dienen zoals Jezus dat deed: de verlorenen redden, de zieken genezen en de demonen uitdrijven. Ik ging aan de slag met dezelfde ijver waarmee ik in voorgaande jaren had gepreekt. En ook al had ik veel succes ervaren in mijn bekrachtigde bediening, de knagende angst voor mislukking bleef me achtervolgen. Ik moest mijn liefhebbende Vader in de hemel nog leren kennen. Ik probeerde nog altijd 'de handschoen te raken'. Ik was nog steeds op zoek naar vaderlijke liefde.

In zijn boek *The Forgotten Father*, schrijft de anglicaanse theoloog Thomas Smail:

Als we het terrein verbreden en kijken naar de belangrijke, moderne christelijke bewegingen, van welke richting ook, dan moeten we toegeven dat de nadruk op en de toewijding aan de Vader geen hoofdkenmerk is van het merendeel van deze stromingen.

De evangelischen hebben zich hoofdzakelijk beziggehouden met Christus de Zoon, zijn goddelijke persoonlijkheid, zijn volmaakte verzoeningswerk en zijn feitelijke opstanding. Zij ontkennen natuurlijk niet dat de Zoon alleen de Zoon is omdat Hij van de Vader komt, maar ze besteden niet veel aandacht aan dit feit. Aan de andere kant hebben charismatici vaak de nadruk verlegd van de Zoon naar de Geest. Zij beschouwen de Geest als de soevereine gever van vernieuwing, kracht en de gaven en vrucht van de Geest. Het wordt nu misschien een beetje duidelijker hoe ik mijn titel kan rechtvaardigen en zeggen dat de Vader 'vergeten' is. Niet 'vergeten' in de zin van dogmatische veronachtzaming, want Hij wordt regelmatig en liturgisch beleden.

*Maar zijn wezen en werk als Vader komen nauwelijks aan de orde.*⁴

‘Vergeten’, ‘niet of nauwelijks aan de orde’, dit zijn bewoordingen die zeker mijn relatie tot God als Vader in de eerste achttien jaar van mijn christelijke leven beschrijven. Deze bewoordingen gelden ook voor het geloof van veel mensen in de hedendaagse kerk. Hoe komt dat? Waarschijnlijk eenvoudigweg door gebrek aan informatie. Onderwijs over het Vaderschap van God en in het bijzonder over de manier waarop zijn liefde tot uitdrukking komt, is eigenaardig genoeg afwezig in de kerk. J.I. Packer gebruikt het woord adoptie voor de beleving van Gods liefde en schrijft:

*Het is eigenlijk vreemd dat de leer van de adoptie zo weinig aandacht heeft gehad in het verleden. Er is nauwelijks over geschreven. De boeken van R.E. Candlish, *The Fatherhood of God* en van R.A. Webb, *The Reformed Doctrine of Adoption* stammen uit de vorige eeuw en zijn nauwelijks nog bekend (...) In ieder geval is er over het kindschap Gods heel wat meer te zeggen dan wij in deze tijd horen.*⁵

In de jaren dat ik in conservatieve evangelische gemeentes kwam, ontdekte ik dat er een schat aan rijk onderwijs bestaat. Maar wanneer God als Vader wordt besproken, vervlakt het taalgebruik meestal en horen we alleen nog maar onpersoonlijk theologisch jargon. Jarenlang riep de gedachte aan de Vader onmiddellijk termen als almachtig, heilig, alomtegenwoordig en eeuwig bij mij op. Termen die kloppen, maar die het werkelijke bewustzijn van zijn tedere, barmhartige karakter lijken buiten te sluiten. Het beeld van God als Vader is verloren gegaan in het theologisch jargon. Dat is een ernstig verlies. In Packers woorden:

Men vat het onderricht van het gehele Nieuwe Testament samen in één zin, als men spreekt van de openbaring van het Va-

derschap van de heilige Schepper. Evenzo vat men de godsdienst van het gehele Nieuwe Testament samen als men de kennis van God omschrijft als die van de heilige Vader. Als u wilt beoordelen in hoeverre iemand het christendom begrepen heeft, probeer dan te ontdekken wat het voor hem betekent Gods kind te zijn: God als zijn vader te hebben. Als de aanbidding en voorbede van Gods kind niet ontstaan uit deze gedachte en als zijn levensvisie er niet door wordt bepaald, dan kunt u daaruit concluderen, dat hij nog niet veel van het christendom begrepen heeft! Want alles wat Christus geleerd heeft, alles wat het christendom meer is dan het jodendom, culmineert in de kennis van het Vaderschap van God. De christen kent God als 'Vader'.⁶

Charles Stanley, voorganger van de First Baptist Church in Atlanta (Georgia, USA), realiseerde zich deze theologische blinde vlek toen hij zich eindelijk bewust werd van de liefde van de Vader. Hij kwam op een punt in zijn leven dat hij er wanhopig naar verlangde om vrij te zijn van diepe gevoelens van afwijzing die hun wortels leken te hebben in het verlies van zijn vader toen hij zeven maanden oud was. Hij werd door verschillende vrienden bijgestaan en hij beschrijft wat er gebeurde als volgt:

Een van de jongens zei: 'Charles, leg je hoofd op tafel en sluit je ogen.' Dus dat deed ik. Toen zei hij heel vriendelijk tegen me: 'Charles, je vader heeft je nu opgepakt en houdt je in zijn armen. Wat voel je?' Ik barstte in huilen uit. En ik bleef huilen, ik kon er niet mee ophouden. Toen ik eindelijk uitgehuild was, vroeg hij het me opnieuw en ik zei dat ik me warm en geliefd en veilig en goed voelde, en toen begon ik weer te huilen. Voor het eerst in mijn leven voelde ik me emotioneel geliefd door God. Al deze jaren had ik gepreekt over God vertrouwen, Hem geloven en gehoorzamen. En dat had ik in praktijk gebracht. Maar toen ik daarop terugkeek en door mijn prekenvoorraad bladerde, bleek dat ik in al die jaren maar één keer gepreekt had over de liefde

van God; en die preek stelde niet veel voor. De reden was dat ik niet wist hoe het voelt om door God geliefd te worden, omdat mijn vader me door de dood in de steek had gelaten toen ik zeven maanden oud was.⁷

Zelfs toen ik betrokken raakte bij het meer charismatische deel van de kerk, kostte het mij de nodige moeite de Vader en zijn liefde te ontdekken. Toen ik de krachtige aanwezigheid van de Heilige Geest ondervond, werden mijn emoties bewogen en vloeiden mijn tranen. Er waren mensen die biddend bevestigden dat de Geest op me rustte. Maar niemand maakte me erop attent dat de Vader op dat moment aanwezig was en me met zijn liefde aanraakte. Het lijkt erop dat veel charismatische christenen vergeten het gezicht van de Vader te zoeken in hun geestelijke ervaringen. Als we de Vader niet kunnen waarnemen in onze christelijke beleving, dan missen we de aanraking van zijn liefde waar we zo wanhopig naar op zoek zijn. Het gevolg is dan dat we, ook al weten we dat God ons aangeraakt heeft, innerlijk onzeker blijven en dat onze intensieve, innerlijke zoektocht niet eindigt.

Een aantal jaren geleden kwam er een radeloze jonge man naar me toe voor advies en gebed. Hij was vechtsportinstructeur en had het voornemen zijn eigen sportschool te openen. Hij maakte zich echter behoorlijk ongerust over deze nieuwe onderneming. Ik vond het vreemd dat deze reus van een kerel zo bang kon zijn. Hij legde me uit dat hij was opgegroeid als zoon van een pinkstervoorganger, in een kerk waar vaak geprofeteerd werd dat hij zijn vader zou opvolgen. Nu hij ouder was geworden en hij bijna eigenaar van een sportschool was, was hij bang niet aan de verwachting van zijn vader en zijn kerk te voldoen. Hij was wanhopig op zoek naar de liefde en acceptatie van zijn hemelse

Vader om verder te kunnen in zijn leven. Terwijl ik met hem bad om Gods Vaderlijke liefde te ontvangen, raakte de Heilige Geest hem krachtig aan en hij barstte in tranen uit. Een paar minuten later keek hij me aan en vroeg: 'Wanneer zal ik ooit de liefde van de Vader ervaren?' Ik vroeg hem wat hij dacht te hebben ervaren op het moment dat hij huilde. Hij zei dat het de kracht van de Heilige Geest was, zoals hij eerder zo vaak meegemaakt had in de pinksterdiensten. Terwijl hij sprak, drong het tot me door dat het nooit bij hem was opgekomen dat zijn hemelse Vader betrokken was bij de vele vervullingen met de Heilige Geest die hij ontvangen had. Daarom had de liefde zijn onzekerheid niet kunnen wegnemen.

Toen ik hem eenvoudig vertelde dat de Vader aanwezig was en hem aanraakte, barstte hij weer in tranen uit. Deze keer stelde hij zich ervoor open en riep: 'Vader! Oh, dank u Vader.' Ditmaal werd de werking van de Geest ontvangen als de warme omhelzing van een liefhebbende vader. Zo werd hij bevestigd en vrijgemaakt om zich te wagen aan het avontuur van zijn leven.

Zoals Thomas Wolfe stelt: de zoektocht naar een vader is 'de meest intensieve zoektocht in het leven'. Vroeg in onze kindertijd proberen we ons te hechten aan onze vaders en willen we door hen geliefd worden. Als dit niet gebeurt, beginnen we te zoeken naar wat de wereld ons aanbiedt om de leegte te vullen. Uiteindelijk kan echter niets in de wereld de plaats van vaderlijke liefde innemen. Onze jacht ernaar zal ons leger achterlaten dan toen we begonnen.

Zelfs als de jeugdervaringen met onze vader behoorlijk positief waren, worden we door iets vanuit de eeuwigheid geroepen en aangetrokken om een liefde te ontvangen die veel meer voldoening geeft. We vinden deze liefde door Jezus, de man die de ongelooflijke uitspraak deed: 'Ik ben

de weg, de waarheid, en het leven. Niemand komt tot de Vader dan door Mij.'

Als we Jezus als onze Verlosser aannemen, moeten we onszelf eraan herinneren dat Jezus ons wil voorstellen aan zijn Vader, zodat we de liefde zullen vinden waar we naar op zoek zijn. Jezus helpt ons de liefhebbende Vader op te nemen in onze theologische perceptie van God en het gezicht van de Vader te zien in onze ervaringen met de Heilige Geest. Onze eerste ontmoeting met zijn liefde nodigt ons uit Hem volledig als Abba Vader te leren kennen en zijn tedere liefde te ervaren in het diepst van ons wezen.

HOOFDSTUK 2

Hittezoekende raketten

Jezus is de Gezegende.

*Toen Jezus gedoopt werd in de Jordaan,
kwam er een stem uit de hemel die zei:*

Jij bent mijn geliefde Zoon, in wie Ik vreugde vind'. (Mar. 1:11)

Deze zegen ondersteunde Jezus tijdens zijn leven (...)

Jezus is in de wereld gekomen om die zegen met je te delen..

Henri Nouwen

Toen onze zoon David ongeveer een jaar of zes, zeven was, noemden we hem onze 'hittezoekende raket'. Een hittezoekende raket is een gewapend projectiel dat zijn doel vindt door op de warmte af te gaan. David kwam aan die bijnaam door het gedrag dat hij vertoonde als we samen thuis waren. Soms als hij in zijn eentje aan het spelen was terwijl Janet en ik ergens anders in huis bezig waren, schrok hij omdat hij merkte dat hij alleen was. Als dat gebeurde, stopte hij met spelen en begon hij ons te zoeken. Meer dan eens viel zijn zoektocht samen met een moment waarop Janet en ik elkaar spontaan aan het zoenen waren. Midden in onze omhelzing hoorden we dan het geluid van hollende voetjes door de gang waarna de deur open vloog en David binnenstormde. Vervolgens wurmde hij zich tussen ons in en keek naar ons op.